

J.R.R. TOLKIEN

HOBBITUL

Traducere din limba engleză
IRINA HOREA
Traducerea versurilor
ION HOREA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOLKIEN, JOHN RONALD REUEL

Hobbitul / J.R.R. Tolkien; trad.: Irina Horea. -
București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-368-2

I. Horea, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

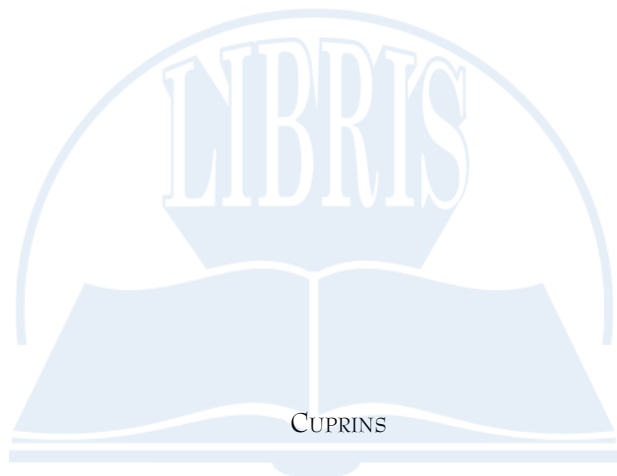
Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

J.R.R. TOLKIEN
The Hobbit
Prima ediție publicată de HarperCollins Publishers Ltd
© The J.R.R. Tolkien Estate Limited
1937, 1965

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

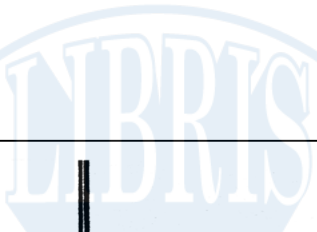
2012

ISBN 978-606-609-368-2

CUPRINS

1. O petrecere neașteptată	9
2. Berbec la frigare.	36
3. Scurt răgaz de odihnă.	54
4. Peste munți și pe sub munți	64
5. Ghicitori în beznă.	77
6. Din lac în puț	99
7. Un adăpost ciudat.	120
8. Muște și păianjeni	147
9. Butoaie sub cerul liber	178
10. O primire călduroasă	196
11. În prag	209
12. Noutăți din interior.	219
13. Plecat de acasă	241
14. Foc și apă	253
15. Norii se strâng	264
16. Un hoț în noapte.	275
17. Norii se slobod.	282
18. Drumul de întoarcere	295
19. Ultima etapă.	304

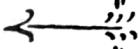
La răsărit se găsește
Munții de Fier,
unde trăiește Dain

Muntele
Singularic

În vremurile de demult,
aici trăia Thrain,
regele de sub Munte

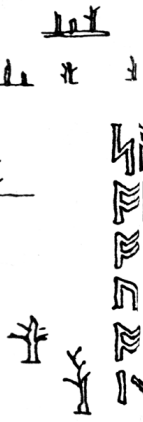
Hand-drawn text in a stylized, runic-like font, possibly representing a map's legend or a specific location name.

Departe la Miazănoapte
sunt Munții Cenușii și
Landa Vestejită,
de unde au venit

Viermii cei Mari

Harta lui Thror

La apus se află
Codru Întunecat

găsesc
fier,
Dain

Aici trăiește Girion,
Seniorul
Ținutului de Jos

Aici este
vărsarea

în

Lacul cel Lung

Râul Curgător

Pustiiciunea Dragonului

† ⊠ · P · A · T · M · X · R · M · A · H · T
M · H · P · M · T · T · M · T · R · N · H · H · H · T
H · H · F · T · ⊠ · T · M · H · M · T · T · I · X · H
P · I · T · T · M · F · F · H · T · T · I · X · H · T ·
M · R · R · I · T · H · M · F · A · P · I · T · T · H · H
M · N · H · F · T · T · M · H · M · A · N · F · T · M ·

↗
În Esgaroth,
pe
Lacul cel Lung,
trăiesc Oamenii

la Marele
unecat

Sunt păienjeni.

O PETRECERE NEAȘTEPTATĂ

Într-o viziună în pământ trăia odată un hobbit. Nu era o viziună urâtă, murdară, jengoasă, plină de rămășițe de viermi și duhnind a mocirlă. Și nici o viziună nisipoasă, uscată, goală, în care să nu ai pe ce să te așezi sau pe ce să-ți pui blidul cu mâncare: era o viziună de hobbit, cu alte cuvinte – dichisită.

Avea o ușă perfect rotundă, ca un hublou, vopsită în verde, și exact în mijlocul ei era fixat un mânere, ca un soi de bilă, din alamă galbenă și lucitoare. Ușa se deschidea spre un hol în formă de tub, ca un tunel: un tunel foarte tihnit, fără urmă de fum, cu pereții îmbrăcați în lemn, podele din dale acoperite de covoare, și unde se găseau scaune lustruite și multe, foarte multe cuiere pentru pălării și haine – hobbitului îi plăcea să primească oaspeți. Tunelul pătrundea adânc, mai curând pe ocolite decât drept, în coasta mării – Măgura, sub acest nume era cunoscută pe multe mile în jur – și din el se deschideau nenumărate uși mici și rotunde, întâi de o parte, apoi de cealaltă parte. Hobbitul nu era nevoit să urce sau să coboare vreo scară înăuntrul viziunii sale: dormitoarele, băile, beciurile, cămarile (multe, multe), dulapurile de haine (adevărate încăperi pline de haine), bucătăriile, sufrageriile, toate se găseau la același cat și dădeau în același coridor. Cele mai bune încăperi se găseau pe partea stângă (cum intrai), acestea

fiind singurele care aveau ferestre, rotunde, îngropate adânc, de la care se vedeau grădina și, dincolo de ea, pajștile coborând până la râu.

Hobbitul acesta, pe nume Baggins, era un hobbit foarte înstărit. Bagginsii se statorniciseră pe meleagul din preajma Măgurii de nici nu se mai știa când, iar lumea îi socotea drept un neam foarte respectabil, nu numai pentru că erau bogați – cei mai mulți dintre ei –, ci și pentru că niciodată nu avuseseră vreo aventură în viața lor și nimic din ce făceau nu surprindea: știai dinainte ce va răspunde un Baggins la indiferent ce întrebare, încât nici nu te mai osteneai să-l întrebi ceva. În cele ce urmează, se povestește despre cum a avut un Baggins o aventură și cum s-a pomenit făcând și spunând lucruri cu totul neașteptate. Și-o fi pierdut el mai apoi respectul megieșilor, în schimb s-a ales... ei bine, veți vedea dacă, până la urmă, s-a ales cu ceva.

Mama hobbitului din povestea noastră... dar, la urma urmei, ce-i acela un hobbit? Îmi vine să cred că, în ziua de azi, hobbiții au nevoie cât de cât de o descriere, deoarece seminția lor s-a împuținat și se ferește de Seminția Mare, cum ne numesc ei pe noi. Sunt (sau au fost) o seminție mică de stat, jumătate cât noi de înalți și mai mici decât gnomii bărboși. Hobbiții nu au bărbi. Vrăji nu prea fac, decât din cele mărunte, de zi cu zi, care-i ajută să dispară iute și pe nesimțite atunci când ființe mătăhăloase și neghioabe, ca voi și ca mine, apar prin preajmă, împiedicându-se de toate cele și făcând un zgomot de zici că-s elefanți, zgomot pe care hobbiții îl aud de la o milă depărtare. Mai toți sunt pântecoși; își pun veșminte viu colorate (cu deosebire verzi și galbene); încălțări nu poartă, deoarece etichetele lor au de la natură talpa groasă și sunt acoperite de păr castaniu și des, asemănător cu acela (cârlițat) de pe creștet, care le ține de cald; au degete lungi, maronii și îndemânaticе, chipurile vesele, iar când râd, scot hohote adânci, răsunătoare (mai cu seamă după cină pe care, ori de câte ori au prilejul, o servesc de două ori pe zi). Ei, acum știți destule, așa că putem trece mai departe. După cum spuneam, mama aces-

tui hobbit – adică a lui Bilbo Baggins – era nemaipomenita Belladonna Took, una dintre remarcabilele fiice ale Bătrânului Took, mai-marele hobbiților de peste Apă, râșorul ce curgea la poalele Măgurii. Adeseori se vorbea (prin alte familii) că, de mult de tot, unul dintre strămoșii Took și-ar fi luat drept soată o elfă. Ceea ce era o bazaconie, fără doar și poate, și totuși, ca fire, nu se asemanau întru totul cu ceilalți hobbiți și, din când în când, câte unul, altul din clanul Took pornea în aventură. Numai ce te trezeai că dispăruse, iar familia nu sufla o vorbuliță despre asta; fapt e însă că neamul Took era mai puțin respectabil decât Bagginsii, deși neîndoielnic îi întrecea în bogăție.

Să nu înțelegeți cumva că Belladonna Took ar fi avut parte de vreo aventură după ce a devenit doamna Bungo Baggins. Bungo – adică tatăl lui Bilbo – a durat pentru soția lui (și, în parte, cu banii ei) cea mai luxoasă vizuină de hobbit ce se găsea sub Măgură, peste Măgură sau dincolo de Apă, și acolo au trăit până la sfârșitul zilelor lor. În ceea ce-l privește pe Bilbo – singurul ei fiu –, deși arăta și se purta întocmai ca vânosul și temeinicul său părinte, de-ai fi zis că-i copia lui fidelă, avea ceva ciudat în toată alcătuirea sa, care i se trăgea de la Familia Took și care nu aștepta decât momentul prielnic pentru a ieși la lumină. Dar nici o asemenea împrejurare nu s-a ivit înainte ca Bilbo Baggins să fi ajuns bărbat în toată firea, trecut de cincizeci de ani, care trăia în frumoasa vizuină de hobbit, construită de tatăl său și pe care tocmai v-am descris-o – de fapt, înainte ca, după toate aparențele, el să se fi așezat la casa lui, fără gând de-a se urni din loc.

Printr-o ciudată întâmplare, într-o bună dimineață de demult de tot, când în lume era pace și mai puțină hărmălaie, iar verdeța mai mănoasă, când hobbiții erau numeroși încă și prosperi, iar Bilbo Baggins stătea în prag, după micul dejun, trăgând dintr-o pipă de lemn atât de lungă, încât aproape că ajungea la pârtoasele lui degete (îngrijit periate) de la picioare – în fața casei sale își făcu apariția Gandalf. Da, Gandalf, nimeni altul! De-ați fi auzit măcar un sfert din ce-am auzit eu despre el – iar eu am auzit doar

foarte puțin din tot ce e de auzit – aș zice că ați fi pregătiți pentru orice fel de poveste nemaipomenită. Oriunde mergea el, numai ce răsăreau și cele mai năstrușnice povești și aventuri. Nu mai străbătuse drumul de la poalele Măgurii de câteva care de ani, mai bine zis de când se prăpădise prietenul său Bătrânul Took, încât hobbiții aproape că uitaseră cum arăta la înfațișare. Erau cu toții copilandri – hobbiței și hobbițele – la vremea la care treburi numai de el știute îl duseseră dincolo de Măgură și departe de Apă.

Prin urmare, în acea dimineată Bilbo – care de bună seamă n-avea cum să bănuiască ceva – se pomeni în fața lui cu un bătrân care ținea în mână un toiag. Purta o pălărie albastră, înaltă și țuguiață, o mantie lungă, cenușie, o eșarfă argintie peste care atârna o barbă albă, lungă până din jos de brâu, și niște încălțări negre, cât toate zilele de mari.

– Bună dimineată! zise Bilbo, cu toată convingerea: soarele strălucea, iarba era foarte verde.

Dar Gandalf îl privi pe sub sprâncenele sale stufoase și atât de lungi, încât ieșeau de sub borul pălăriei, ce-i umbrea chipul.

– Ce vrei să zici? îl iscodi el. Îmi urezi o dimineată bună, sau zici că dimineată e bună, chiar dacă eu n-o socotesc astfel?; sau poate că mătăluță te simți bine în această dimineată?; ori poate gândești că e o dimineată care te face să fii bun?

– Toate la un loc, răspunse Bilbo. Unde mai pui că e o dimineată cum nu se poate mai potrivită pentru a trage o pipă sub cerul liber. Dacă ai o pipă la dumneata, șezi colea și-ți dau tutun s-o umpli! Grabă nu-i, avem ziua-ntreagă înaintea!

Zicând acestea, Bilbo se așeză pe o băncuță lângă intrare, picior peste picior, și suflă afară un minunat inel fumuriu care se înalță domol în văzduh, fără să se destrame, și dispăru dincolo de Măgură.

– Foarte draguț! zise Gandalf. Numai că eu n-am vreme de făcut covrigi de fum în dimineată asta. Caut pe cineva pe care

să-l iau părtaș la o aventură pusă la cale de mine, dar e foarte greu să găsec persoana dornică de așa ceva.

– Cred și eu... prin părțile astea de lume! Noi, cei de-aici, suntem mai simpli de felul nostru și așezați, nu ne trage ața spre aventuri. Astea-s treburi nesuferite, îți dau bătăi de cap și-s tare neplăcute! Pierzi cina din pricina lor! Nu pot pricepe de ce se dau unii în vânt după așa ceva! mai spuse domnul Baggins al nostru, vârându-și degetul mare de la o mână pe sub bretea și dând afară pe gură un inel de fum încă și mai mare. Apoi scoase scrisorile primite în acea dimineață și se apucă de citit, prefăcându-se a nu-l mai băga în seamă pe bătrân. Hotărâse în sinea lui că nu-i prea plăcea de el, încât vroia să-l facă să plece. Dar bătrânul nu se clinti. Stătea sprijinit în toiag, cu privirile ațintite asupra lui Bilbo, fără să scoată un cuvânt. După o vreme, Bilbo începu să se simtă stânjenit, chiar puțin zadărat.

– Bună dimineața! zise el într-un sfârșit. N-avem poftă de aventuri, mulțumim! Încearcă dumneata dincolo de Măgură sau pe malul celălalt al Apei.

Vroia să-i dea de înțeles că, pentru el, conversația se încheiase.

– Da' pentru multe lucruri mai folosești mătăluță *Bună dimineața* asta! exclamă Gandalf. Acum vrei să-mi dai de înțeles că dorești să scapi de mine, și că nu va fi bună până nu mă urnesc de-aici.

– Nicidecum, nicidecum, domnule dragă! Ia stai nițel, mă înșală ținerea de minte sau chiar nu-ți cunosc numele?

– Oo, ba da, ba da, dragul meu domn! – iar eu îl știu pe-al matală: domnul Bilbo Baggins. Și mătăluța îl știi pe-al meu, deși nu-ți amintești că eu sunt cel care-l poartă. Eu sunt Gandalf, iar Gandalf nu este altcineva decât propria persoană! N-aș fi crezut niciodată că o să ajung ziua în care fiul Belladonnei Took să-mi dea binețe de parcă aș fi un vânzător ambulant de nasturi!

– Gandalf! Gandalf! Măiculiță! Să nu-mi spui că ești tocmai vrăjitorul ala rătăcitor care i-a dat Moșului Took niște butoni de diamante fermecați, care se prindeau singuri și nu se desfăceau

decât dacă li se porunca? Povestelnicul acela care spunea povești atât de minunate la petreceri, despre dragoni și goblini, și uriași, și despre prințese salvate, și despre norocul neașteptat ce dădea peste fiii văduvelor? Tocmai omul care făcea artificiile alea atât de nemaipomenite? Mi-amintesc de ele! Nu era ajun de miez de vară în care Moșu' Took să nu le aprindă! Minunate! Și când luau foc, arătau ca niște crini uriași, și ca florile de gura-leului și de salcâm-galben, și rămâneau pe boltă cât era seara de lungă!

Veți fi băgat de seamă că domnul Baggins nu era chiar atât de lipsit de poezie pe cât îi plăcea să creadă că este și, în plus, avea o slăbiciune pentru flori.

– Aoleo! parcă se dumiri el. Doar nu ești Gandalf ăla din pricina căruia atâtia flăcăi și atâtea copile la locul lor s-au răzlețit în lumea largă, în căutare de peripeții nebunești!! Se cățarau în copaci, se duceau să-i vadă pe elfi – porneau chiar pe mare, spre alte țărături, orice, numai aventură să fie! Pe legea mea, zău că viața era inter... vreau să zic, a fost o vreme când ai cam dat peste cap totul pe-aici. Iertat să-mi fie, dar nu știam că încă te mai ții de asemenea parascovenii.

– Dar de ce altceva? întrebă vrăjitorul. Oricum, îmi pare bine să văd că-ți mai amintești câte ceva despre mine. Și-aș zice că măcar de artificiile mele îți aduci aminte cu plăcere, ceea ce-mi dă speranțe. Uite, de dragul lui Took, bunicul tău, și de dragul Belladonnei, sărăcuța de ea, îți voi da ceea ce-ai cerut.

– Ba să-mi fie cu iertare! N-am cerut nimic!

– Ba cum să nu! Și-ncă de două ori. Mie să-mi fie cu iertare! O meriți din plin. De fapt, o să merg pân-acolo încât te voi trimite în această aventură. Pentru mine va fi cum nu se poate mai amuzant, iar pentru mătăluța, cum nu se poate mai bine – și-mi vine să cred că ai să ieși și cu câștig, dacă duci treaba până la capăt.

– Îmi pare rău! Nu vreau aventuri, mulțumesc frumos. Nu azi. Bună dimineața! În schimb, te invit la ceai – oricând poștești! Ce zici de mâine? Vino mâine! La revedere!

Cu aceasta, hobbitul făcu stânga-mprejur și-o zbughi în vizuină, închizând iute ușa rotundă și verde, dar nu prea iute, ca să nu pară nepoliticos. La urma urmei, cu vrăjitorii nu-i bine să te pui.

„Ce naiba mi-o fi venit să-l poftesc la ceai?“ se muștră în sinea lui, îndreptându-se spre cămară. Deși abia luase micul dejun, se gândi că, după o asemenea sperietură, i-ar prinde bine o prăjiturică-două și ceva de băut.

Cât despre Gandalf, el rămase tot acolo, în fața ușii, râzând îndelung, pe înfundate. După o vreme, se apropie și, cu vârful ascuțit al toiagului, scrijeli un semn ciudat pe frumoasa ușă verde a hobbitului. Apoi își văzu de drum, cam tot atunci când Bilbo isprăvea de mâncat a doua prăjitură și începea să-și spună că izbutise cum nu se poate mai bine să scape de aventuri.

A doua zi, aproape că-l dăduse uitării pe Gandalf. Uita multe lucruri dacă nu și le însemna pe Tablita de Îndatoriri, bunăoară: *Gandalf ceai miercuri*. Ieri însă fusese prea tulburat să facă acest lucru.

Exact înainte de ora ceaiului, clopoțelul de la intrare răsună asurzitor. Și atunci își aminti! Se repezi să pună pe foc ceainicul, scoase încă o farfurioară și o ceașcă precum și încă o prăjitură-două, apoi fugi la ușă.

Dădu să spună „Iertat să-mi fie că te-am făcut să aștepți“, când văzu că nu era câtuși de puțin Gandalf. Ci un gnom, cu o barbă albastră vârată într-un brâu auriu, și cu ochi scâpărători ce se zăreau de sub gluga de un verde-închis. Nici n-apucă Bilbo să deschidă bine ușa, că gnomul și intră cu pas hotărât, ca și când ar fi fost așteptat.

Își atârână mantia cu glugă în cel mai apropiat cui și, cu o mică plecăciune, spuse:

– Dwalin, la dispoziția dumitale!

– Bilbo Baggins, la a dumitale! răspunse hobbitul, atât de surprins încât deocamdată nu găsi cu cale să pună vreo întrebare. Când tăcerea care se lăsase deveni stânjenitoare, adăugă:

Tocmai vroiam să beau un ceai! Te rog, pofteste și servește și dumneata unul.

Poate prea bătos spus, însă făcuse invitația plin de bunăvoință. Mă rog, Domniile Voastre ce-ați face dacă v-ați pomeni în casă cu un gnom neinvitat care-și atârnă catrafusele în cuier, fără să vă dea vreo lămurire?

Nu stăteau de mult la masă, de fapt abia ajunseseră la a treia prăjitură, când clopotelul răsună din nou, chiar și mai tare.

– O clipă doar! se scuză hobbitul și se grăbi spre ușă.

„În sfârșit, ai ajuns și dumneata!“ – asta vroia să-i spună lui Gandalf acum. Dar nu era Gandalf. Pe trepte stătea un gnom care părea foarte bătrân și avea o barbă albă și o glugă stacojie. De cum se deschise ușa, gnomul intră cu același pas hotărât, ca și când fusese invitat.

– Văd că au și-nceput să sosească, zise gnomul când zări în cui gluga verde a lui Dwalin. Și-o agăță pe-a sa roșie alături, apoi, cu mâna pe piept, zise: Balin, la dispoziția dumatilă!

– Mulțumesc! îngaimă Bilbo. Nu așa s-ar fi convenit să răspundă, însă acel *au și-nceput să sosească* îl tulburase peste măsură. Îi plăcea să primească musafiri, nu-i vorba, dar îi plăcea și să aibă cunoștință de venirea lor, și mai ales să-i invite el însuși. Îi trecu prin minte un gând cumplit, anume că nu avea destule prăjituri, și atunci el – ca o gazdă care-și cunoaște îndatoririle și le respectă, oricât de mare suferință îi pricinuiesc – va trebui să renunțe la a mai mânca.

– Pofteste să servești un ceai! reuși el să îngaimă după ce trase adânc aer în piept.

– Nițică bere mi-ar prinde mai bine, dacă nu ți-e cu supărare, bunul meu domn, zise Balin cel cu barba albă. Dar prăjituri am să servesc – din cele cu anason, dacă ai prin casă.

– Pe săturate! se pomeni Bilbo răspunzând, spre propria mirare; și tot spre mirarea sa, o zbughi spre beci pentru a umple o halbă cu bere, și apoi spre cămară, de unde luă două minunate

prăjituri rotunde cu anason, pe care le copsese în acea după-masă pentru gustărica de după cină.

Când se întoarse în încăpere, Balin și Dwalin ședeau la masă și tăifășuiau ca doi vechi prieteni (în treacăt fie spus, erau frați). Bilbo trânti berea și prăjiturile în fața lor, și chiar în aceeași clipă clopoțelul răsună din nou, o dată și încă o dată.

„De data asta nu se poate să nu fie Gandalf“, își spuse el pornind cu găfâituri de-a lungul coridorului. Dar nu era el. În prag, alți doi gnomi, amândoi cu glugi albastre, brăie argintii și bărbi galbene; fiecare ducea cu sine un sac plin cu unelte și un hârleț. Abia ce se deschise puțin ușa, că ei și pășiră sprintări înăuntru – lucru de care Bilbo nu se miră câtuși de puțin.

– Ce pot să fac pentru Domniile Voastre, gnomii mei? întrebă el.

– Kili, la dispoziția dumitale! zise unul.

– Și Fili! adăugă celălalt.

Amândoi își scoaseră glugile albastre și făcură o plecăciune.

– La dispoziția domniilor și a familiilor voastre! răspunse Bilbo de data asta, amintindu-și de bunele maniere.

– Văd că Dwalin și Balin au și ajuns aici, zise Kili. Hai să ne alăturăm cetei!

„Ceată! gândi domnul Baggins. Nu-mi place cum sună. Chiar trebuie să mă așez nițeluș, să-mi vin în fire și să beau ceva.“ Abia dacă apucă să soarbă o gură – într-un ungher, în timp ce gnomii ședeau în jurul mesei și trâncăneau despre galerii de mină și aur, despre necazurile pe care le aveau cu goblinii și prădăciunile făcute de dragoni, și despre o sumedenie de alte treburi pe care el, unul, nu le înțelegea și nici nu vroia să le înțeleagă, părăndu-i-se mult prea aventuroase – când, *ding-dong-dang-dang-ding!*, clopoțelul răsună cu îndârjire, ca și când un hobbitel încerca să-i rupă mânerul.

– E cineva la ușa! zise Bilbo clipind.

– Vreo patru, așa zice, după cum se zbate clopoțelul ăla, spuse Fili. I-am văzut, de altfel, în urma noastră, ceva mai departe, veneau încoace.

Bietul hobbit se așeză în hol și-și sprijini capul în mâini, nepricepând ce se petrecuse și întrebându-se ce avea să se mai petreacă, și dacă toți gnomii ăștia vor rămâne la cină. Clopoțelul răsuna din nou, mai tare ca oricând înainte, încât Bilbo trebui să alerge la ușă. Numai că nu erau patru, erau CINCI. Mai sosise un gnom cât șezuse el buimac în hol. Până să răsucească mânerul rotund, gnomii și intraseră, înclinându-se și spunând „la dispoziția dumitale“, unul după altul. Dori, Nori, Ori, Oin și Gloin, așa se numeau; curând, de cuiele de pe coridor atârnav două glugi purpurii, una gri, una cafenie și una albă, iar gnomii, cu mâinile lor mari vârâte în brâiele aurii și argintii, se îndreptară spre ceilalți fărtați ai lor, veniți mai înainte. Se putea spune că în încăpere se adunase o adevărată ceată. Unii cereau bere slabă, alții bere neagră, unul vroia cafea și toți doreau prăjituri; încât, o vreme, hobbitul a fost prins cu treabă până peste cap.

O oală mare pentru cafea tocmai fusese pusă pe plită, iar gnomii, care între timp isprăviseră prăjiturile cu anason, se pregăteau să se înfrupte din plăcinte unse cu unt, când se auzi o bubuitură. Dinspre frumoasa ușă verde a hobbitului nu mai răsuna clopoțelul, ci un răpăit ca de tobă. Cineva izbea în ea cu un toiag!

Bilbo se repezi pe coridor, mânios de-a dreptul și teribil de nedumerit și de zbuciumat – o zi de miercuri mai anapoda nici că trăise în viața lui. Deschise ușa cu o smucitură. Și toți se prăbușiră înăuntru, unul peste altul. Încă patru gnomi, nici mai mult, nici mai puțin! Iar în spatele lor, Gandalf, sprijinindu-se în toiag și râzând. Puțin mai lipsise să găurească de tot minunata ușă; dar măcar făcuse să dispară semnul scrijelit de el cu o zi înainte.

– Mai cu grijă, mai cu grijă! zise Gandalf. Nu-ți stă în fire, Bilbo, să-ți faci prietenii să aștepte în prag și apoi să deschizi ușa

ca și când ai trage de-o pocnitoare! Dă-mi voie să ți-i prezint pe Bifur, Bofur, Bombur și mai ales pe Thorin!

– La dispoziția dumitale! ziseră într-un glas Bifur, Bofur și Bombur, așezându-se în rând. Apoi atârănara în cuie două glugi galbene, una verde-închis și una albastră precum cerul, cu un ciucure lung, de argint. Era a lui Thorin, un gnom teribil de însemnat, de fapt nimeni altul decât însuși marele Thorin Scut de Stejar, căruia nu-i făcuse câtuși de puțin plăcere să cadă lat pe preșul lui Bilbo și să fie îngropat sub trupurile lui Bifur, Bofur și Bombur. Unde mai pui că Bombur era neînchipuit de gras și de greu. Thorin era prea înfumurat ca să spună „la dispoziția“; dar bietul domn Baggins își ceru de atâtea ori iertare, că până la urmă gnomul mormăi un „nu face nimic“ și-și descreți fața.

– Acum suntem toți aici! spuse Gandalf, uitându-se la șirul de treisprezece glugi – cele mai minunate glugi de sărbătoare detașabile – și la propria pălărie, atârnată în cuie. O adunare veselă, așa zice. Trag nădejde că a mai rămas ceva de îmbucat și de băut și pentru noiăștia, întârziații! Ce-i acolo? Ceai! Nu, mulțumesc! Parcă așa servi un strop de vin roșu.

– Și eu, zise Thorin.

– Și gem de zmeură, și tartă cu mere, zise Bifur.

– Și plăcintă cu fructe și brânză, zise Bofur.

– Și plăcintă cu carne de porc și salată, zise Bombur.

– Și prăjituri, multe prăjituri... și bere... și cafea, dacă nu ți-e cu supărare, strigară ceilalți gnomi prin ușa deschisă.

– Fii băiat de treabă și adaugă și niște ouă! strigă Gandalf în urma lui Bilbo care se-ndrepta ca bătut de soartă spre cămări. Adu și puiul ăla rece, și murăturile!

„Măi să fie, da' știe la fel de bine ca mine ce-am eu în șpais!“ își zise domnul Baggins, năuc de-a binelea, începând să se întrebe dacă nu cumva avea parte, în propria casă, de cea mai afurisită aventură cu puțință. Când isprăvi de așezat toate butelcile și bucatele, cuțitele și furculițele, și paharele, și farfuriile, și

lingurile, și tot ce mai trebuia, pe niște tăvi mari, era asudat, roșu la față și pornit.

– Naiba-n ei de gnomi afurisiți! izbucni el cu voce tare. De ce nu vin să mă ajute?

Abia rosti aceste vorbe, că Balin și Dwalin se și înființară în ușa bucătăriei, urmați de Fili și Kili, și cât ar fi zis Bilbo *pește* duseră tăvile și două mescioare în cameră, și se puseră din nou pe înfulecat.

Gandalf ședea în capul mesei celei mari, iar gnomii de jur împrejur; Bilbo se așezase pe un scaunel lângă foc și ronțăia un biscuie (ii cam pierise pofta de mâncare), încercând să dea impresia că tot ce se întâmpla era pe deplin firesc, nicidecum o aventură. Gnomii înfulecau întruna și vorbeau întruna, și uite-așa a trecut timpul. Într-un târziu, își depărtară scaunele de mese, iar Bilbo se ridică de la locul său, gata să strângă farfuriile și paharele.

– Bănuiesc că rămâneți cu toții la cină? întrebă el pe un ton pe cât de politic, pe atât de nestăruitor.

– De bună seamă! spuse Thorin. Și după cină. O să ne apuce noaptea până isprăvim trebușoara noastră, dar mai înainte o să ne veselim cu niște muzică. Și-acum să facem ordine!

Pe dată cei doisprezece gnomi – în afară de Thorin, el fiind un gnom mult prea însemnat și având ceva de vorbit cu Gandalf – săriră în picioare și strânseră în stive tot ce se găsea pe mese. Nemaiașteptând să primească tăvi, porniră spre bucătărie cu stivele de farfurii, pe care le sprijineau cu o mână și în vârful cărora mai pusese și câte o butelcă, în vreme ce hobbitul fugea după ei, aproape chițâind de teamă: „Vă rog, cu multă grijă!“ și „Vă rog, nu vă deranjați! Mă descurc singur“. Dar gnomii începură să cânte:

Spargeți cupe și pahare!
Sticle, dopuri, – zob și scrum!
Ne urăște Bilbo Baggins,
Să-l urâm și noi acum!